Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 34. (10.709). Львів, середа 17. лютого 1926. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. шад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передпол.
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

Лист із Югославії.

Пашіч і Радіч.

Білгород, 11. лютого 1926.

Сучасна політична комбінація в Югославії настільки цікава, що заслуговує того, щоб нею поділитися з українським громадянством і познайомити його з двома найбільшими тутешніми політиками: Миколою Пашічем та Степаном Радічем. Старий, довгобородий як біблійний святий Микола Пашіч, що, як ніхто, тримається мудрої приповідки: „Слова срібло, а мовчання золото", відомий зі своєї тактики вичікування та непохапливости,—з одного боку і з другого цілковита протилежність йому—Степан Радіч: низький, дебелий, з кущиком підстриженої борідки, рухливий, нестриманий і балакучий до неймовірности. Це два мужі, що стоять тепер на чолі держави, люде, про котрих найбільше пишуть тутешні газети й карикатурами яких заповнені всі гумористичні часописи у Білгороді, Загребі та Любляні. Вожди двох найбільших у Югославії партій: народньої радикальної та селянської хорватської.

Бували часи, коли головою міністрів не був М. Пашіч, та це тривало недовгий час і старий політик знаходив ріжні комбінації, щоб знову заняти своє улюблене місце. І звичайно не занадто був перебірчивим у засобах. В ті часи, коли посли Хорвати бойкотували парлямент у Білгороді, стоючи на федеративному ґрунті, він зумів розколоти демократичну партію, від котрої виділилася група самостійних демократів під проводом Светозара Прибичевича, людини енергійної, амбітної, доброго промовця, якому одначе не дає спокійно спати тріюмф Муссолінього. Поваливши цим робом так званий кабінет боротьби з корупцією на чолі з головою демократів Любою Давидовичем, чесним, непримирливим політиком, Пашіч знову створив уряд, гаслом котрого була єдність держави й націоналістична політика. Проти своїх головних ворогів тодішньої хорватської республиканської федеративної партії Пашіч примінив виїмковий закон про охорону держави, а її провідникові Радічеві підсунено обвинувачення за зраду проти держави...

Вибори до парляменту приходили під великими утисками, що збільшило мандати радикалів, але не досягло потрібних успіхів щодо Хорватів. Вони дістали більше голосів, ніж при попередніх виборах і вирішили вже тепер іти до парляменту. І тоді, коли Радіч та видні його партії сиділи у вязниці — послам Хорватам не затверджували мандатів, хоч становище уряду було дуже слабке і тримався він тільки ріжними, непарляментарними штучками.

В критичний момент Пашіч несподівано захворів, а це тут є певним барометром, котрий віщує зміни в політичному житті. І дійсно, прийшли великі політичні зміни. Радіч, котрому не надто посміхалося життя за ґратами, а ще менше майбутній суд за зраду в звязку з його колишніми мандрівками до Льондону та Москви, став нараз із завзятого республиканця та федераліста натхненим монархістом і прихильником сучасного централістичного устрою держави. Хорватським послам затверджують мандати і відбирають їх лише Радічеві та видільові партії. Прибичевич з товаришами вилітає за двері міністерства і створюється новий кабінет, в якому беруть участь і Хорвати.

Газети пишуть, що це нова ера в житті Югославії, що нарешті зникло болюче хорватське питання, бо відбулося сербсько-хорватське порозуміння, покаявся старий грішник Степан Радіч. Лютує Прибичевич по зборах і вічах та говорить про незаконне подружжя Пашіч-Радіч, одначе старий лише посміхається у свою сиву, довгу бороду. Здавалося, що все вже гаразд, тільки покаяний грішник Радіч не надто був одушевлений цим платонічним коханням, бо хотілося й собі пробратись до міністерського стільця. Хоч не-хоч, треба було й це зробити — і хоча з анульованим мандатом, став Радіч міністром освіти, котрим ще не так давно був його запеклий ворог Прибичевич. Те, що міністрами можуть бути лише посли, а Радіч ним не був, прийшлося принести в жертву порозумінню, бо надто вже голосно він виголошував похвали королеві, а головне самому Пашічеві.

Чи може тому, що Пашіч уже дійсно постарівся, бо перевалив через восьмий десяток, чи може тому, що Радічеві самому дуже скоро хочеться бути премієром — вже зараз спочатку почали зявлятись ріжні неприємности для нового уряду. Почалося з того, що Радіч на великому зібранні в Любляні забув про те, що він не лише агітатор, а и міністр, і зачепив Італію, котра лише чекає якоїсь зачіпки з боку Югославії, щоби вдертися на примор'я. Цю біду утихомирили тим, що сам Радіч звалив усе на бідних газетярів і дементував сам себе, ні трохи не засоромившись. Кажу, що це був початок, і Пашіч уже добре бачив, що „грішник" не так уже справді покаявся, що треба скоріше пропхати в парляменті буджет, а після дивитись, як ратувати становище. І справді, саме підчас дебат у парляменті про буджет Радіч „службово" їздить по цілому примор'ї і на зборах скрізь уже отверто критикує свого спільника Пашіча, цілий державний устрій та пророкує нові вибори до парляменту.

Великий демагог Радіч має на свойому боці селянські маси Хорватів і тепер оперує саме в тих місцях, де радикали мають найбільше своїх прихильників. Певна річ, що не лише ми, Українці, так легко ловимось на демагогічні вудки і можна сподіватись, що Радіч здобуде і в примор'ї народні маси на свій бік. Це сполошило неабияк радикалів і вони бють на тривогу, але покищо не можуть знайти собі порятунку. Вибори їм тепер дуже невигідні, бо коли розібють глек з Радічем, не мають з ким скласти уряду, а вибори не під їхнім керовництвом не віщують для них нічого доброго. Радіч є ще ніби дальше монархістом, але у всьому иншому повернув на своє старе, а це радикалам не лише не до смаку, а й проти їхньої програми. Положення взагалі дуже заплутане і залежно від того, як воно розвяжеться, буде видно, чи Пашіч уже занадто старий й мусить уступити своє місце комусь иншому, чи й надалі буде диктатором як у радикальній партії, так і в житті цілої Югославії. Хоча в самій радикальній партії є багато визначних діячів, що незадоволені діяльністю Пашіча і яких стримує лише його великий авторитет, хоча й вожди всіх инших партій дуже ворожо ставляться до його, але, здається, Радіч трохи прислішився зі своєю акцією і тому вона не буде мати певних наслідків.

В. Анський.

З польських справ.

Між партіями „Пяста" та „Визволення" не прийшло до порозуміння щодо спільної соймової акції.

У військових канцеляріях міністерство військових справ має намір видати нові розпорядки щодо зменшення бюрократії.

На Горішнім Шлеську арештувана маса осіб, здебільша Німців, підозрілих у шпигунській організації.

Торговельна умова з Італією ратифікована. За 100 кг. італійських помаранч платимуть 48 зол.

Несвоєчасний інцидент.

Муссоліні і Ліга Націй.

Муссоліні почав погано свій рік мовчанки. Примирюючі спроби в промові Штреземана, щоби зліквідувати непорозуміння, спричинене філіпікою голови фашизму, дали привід Муссолінію до ще довшої промови в сенаті. Головні думки цієї відповіді відомі читачам з останнього числа нашого часопису. Муссоліні промовляв спокійніше, але не відрікався ні одного зі своїх тверджень. Лише пояснив, що фразу про трьохкольоровий прапор на Бреннері можна розуміти як оборону прав Італії, а не імперіялістичні погрози. Муссоліні гордий тим, що мало його промов полишало такий сильний відгук в італійських серцях і... в публичній опінії Европи, як остання.

Це правда. Але саме її відгук в Европі має зовсім протилежні наслідки, ніж собі це уявляє Муссоліні. Атмосфера не тільки не прояснилась — як він це впевняє — від його щирости, а навпаки: захмарилась. „Таймс" у вступній статті з дня 10-го ц. м., силкуючись заняти посереднє становище між Італією і Німеччиною, називає їх дипльоматичний діяльог „нефортунним інцидентом". У хвилині, коли рішається доля вступу Німеччини до Ліги, коли йде завзята дискусія про права на постійне місце в Раді Ліги для Польщі, Еспанії, Бразилії, коли Англія та Франція хотять найти якнайкращу розвязку для цих численних кандидатур, Муссоліні заявляє в сенаті, що Ліга Націй не має права розглядати політики Італії супроти національних меншостей. Тому й каже „Таймс": „Дарма, що сіньор Муссоліні зберігає на загал поміркованість у висловах, він торкається всіх цих делікатних та зловіщих тем за сміливо і за ясно, ніж це бажане в інтересі доброго порозуміння двох народів".

Не тільки двох, але й всіх инших. Муссоліні в обороні власної політики нагадує німецьким політикам положення польської меншости в Німеччині... Коли кожний нарід почне добувати власний матеріял, що міг би стати предметом розглядів Ліги Націй, тоді великі держави можуть ще завагатись, чи варта нині впускати до Ліги Німеччину, а Німеччина: чи варта в такій атмосфері туди йти. Є в обдуманій промові Муссолінія одна нещаслива реторична фраза: „Фашистівська революція матиме в 1926 р. свій Наполеонівський рік". Можна це ріжно розуміти: як битву під Ватерльо і під Седаном...

Ked. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 67/26. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny we Lwowie na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułów umieszczonych w czasopiśmie „Dilo" Nr. 29 (10.696) z dnia 9. lutego 1926. roku pod tytułem: „[illegible]" w ustępie a) między słowami: [illegible] a słowami: [illegible], b) między słowami: [illegible] a słowami: [illegible], c) między słowami: [illegible] a słowami: [illegible] zawiera znamiona zbrodni z § [illegible] ustawy karnej uznał dokonaną w dniu 8. lutego 1926. roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. pras. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zagrożenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 10. lutego 1926. r. [illegible]

Ked. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 74/26 W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułów umieszczonych w czasopiśmie „Dilo" Nr. 31 (10.703) z dnia 11. lutego 1926 roku pod tytułem: 1) „Dekadencija" w ustępach między słowami: a) [illegible] a słowami: [illegible], b) między słowami: [illegible], c) [illegible], d) [illegible], e) [illegible] 2) „[illegible]" w ustępach między słowami a) [illegible], b) [illegible], c) [illegible] 3) „Hołodne selo" w ustępach [illegible] 4) „Nowynky" [illegible] zawiera znamiona zbrodni występku a to ad 1) 2) i 4) z § 65 a) u. k. ad 3) z § 300 ustawy karnej uznał dokonaną 10. lutego 1926. roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. pras. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. t. j. zagrożenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 11 lutego 1926. r. [illegible]

„Твори" з Творків".

Расове і племінне походження Українців.

Хто необізнайомлений з расовим і племінним походженням українського народу взагалі, а галицьких Українців зокрема, або хто мав би сумнів під тим оглядом, тому радиться прочитати книжку польського видавництва „Biblioteka dzieł wyborowych" Nr. 132 під написом „Suryawanborowych" за повість — powieść na tle życia Ormian tureckich" з року 1900, де на стороні 108 між героєм повісти „Walery-м" і його приятелем „Wacław-ом" ведеться такий діялог:

— Muszę powiedzieć, co przedtem mówiłem — rzekł — Walery — prostacy mają dziwne instynkty.

— Cóż taki Fedio (галицький Українець Федь, дослужився в Боснї у війську, понав припадком аж у жаху Азію — до Ангори) może rozumieć; inna rzecz z tym Mongołem, Abdullą?

— Wart Mongoł Rutena, a Ruten Mongoła! Wy tam nie znacie tego zlewku, S c y t ó w, P i e c z y n i g ó w, C h a z a r ó w, A w a r ó w, B e r e n d y c z ó w, K a r a k a ł p a k ó w, co to się ze Słowianami połączył; my go w Ukrainie dopiero poznaliśmy i wiemy, że jest stokroć gorszy od prawdziwego Mongoła. Nie trzeba ukrywać takiego Fedia, jest to species w swoim rodzaju"...

Не завидуємо польському народові таких письменників і видавництв; але не дивуємося, якщо інтелектуальною такою духовою поживою покоління Грабських, Гломбінських, Пруцинських і т. д. нині голови собі правлять над тим, яким саме технічним терміном назвати український нарід в Галичині. Може „Biblioteka dzieł wyborowych" ч. 132 улекшить їм розвязку цеї проблеми. Не завидуємо Полякам таких „творів", які є продуктом шовіністичного божевілля, які виходять з польських духових Творків (Творки — заведення для божевільних під Варшавою).

Українські вишивки

20 аркушів з многими ріжнокрасковими взорами до вишивання на гарнім папері і в твердій оправі — ціна 25 зол.

Замовляти в Українській Книгарні й Антикварні у Львові, вул. Рутовського ч. 22. 1173 8—15

НОВИНКИ.

— Конфіската. Вчорашнє число „Діла" сконфісковано за статтю „Цілі м" (у двох місцях), за статтю „На старі теми" (Змінім політику!), з якої вичеркнено два більші уступи, одно речення і її закінчення, за фейлетон „Лист зі села", з якого вичеркнено три місця і за новинку про поїздку хліборобів до Варшави, з якої вичеркнено одно речення в середині і її закінчення. Це вже 20-а чергова конфіската нашого щоденника в цьому році.

— Всюди те саме. Пишуть нам із Сокальщини: Шкільна повітова рада в Сокалі розіслала тепер повідомлення до наших сіл, з яких виходить, що нібито всюди стільки людей заявилося за „пальствовим єзиком", що з правила в кожному селі заводиться польську або т. зв. утраквістичну школу, яка на ділі є також польською. Українські села вносять протести до Варшави, але треба сказати, що це безправство не викликало вже того масового руху, який був тоді, коли збирано підписи за українською школою. Видно, що ми ще й нині вміємо викресати з себе тільки соломяний огонь, але достояти твердо й послідовно до кінця за свої права — не вміємо або не хочемо.

— З шкільних порядків. У гімназії в Сокалі вже від трьох місяців нема нашого катехита. Ел. Ординаріят предложив зараз після перенесення о. Голинського до перемиської гімназії на катехита в сокальській гімназії о. д-ра Вергуна, але шк. львівська кураторія не спішиться, так, що наші діти за перший піврік не мають цензури з релігії. Отже понад 150 гимназистів української народности вже три місяці з ласки шк. куратора не мають духового проводу!

— Відпекуються „совіту нечестивих". Дістаємо до поміщення таке письмо: Отсим заявляю, що мене поміщено в спис ширшого комітету „селянського конгресу" в часоп. „Селянський Прапор" без мого відома. Тому, що я не маю нічого спільного з „Селянським Прапором" і тим „конгресом", прошу подати мою заяву до публичного відома. — *о. М. Петрів* Підкамінь.

— Три нові жертви. Маємо три нові випадки намаганого та справжнього самогубства, всі жіночі: наслідком родинних непорозумінь випила йодини жінка монтера, Черніхова; з ще поважніших причин випила субліміату легка молода дама Маквівна, а Етті Кон, наслідком нервового розстрою, таки справді отруїлася.

— В обороні комірників. Минулого четверга радило у Львові велике віче комірників у справі новелізації закону про охорону комірників. Відомо, що сойм у своїй більшости стає в обороні власників домів. Згадане віче рішило домагатись, щоби стримати підвишку комірного від 1-го січня 1926 для мешкань аж до трьох кімнат включно і для поміщень ремісничих та промислових. Промовці стверджували, що така стримана підвишка не може стати перепоною для будування нових домів, які не підходять під закон охорони комірників. Віче домагалось, щоби припинити є-процентовий комунальний податок на розбудову, якої магістрат не веде.

— Чудак-учитель. Живе в Раві Руській, звільнений з посади гімназійний учитель Цюпіпайлович, який має жаль до своєї вищої влади, що відібрала йому засоби до життя з незрозумілих причин, а також до цісаря Вільгельма, що „спричинив" останню війну. Преса згадувала у свій час про його сенсаційний жест, що половину своєї плати відступив у користь цісаревої Зити. Цей чудак є завзятущим математиком, як це звичайно буває, в царині теорії. Він твердить, що знайшов розвязку на славне твердження Фермата, французького письменника, за яку ґетінґський університет призначив у 1908 р. 100.000 зол. мар. нагороди. Зі своєю розправою звертався він до ріжних видавничих фірм на чужині та до наукових товариств, але ніде не хотіли її видати. Коли раз спровадив собі з Німеччини кільограм арсеніку, йому робили такі трудноші, що він написав до міністерства жалобу, що „міністовий уряд поводиться мов ступайки". І за це обидилось! Так само, як за повідомлення міністерства у Варшаві, що хоче помогти цісаревій Зиті, яка є в нужді. Нині він не має засобів до життя і звернувся з листом до Вільгельма в Дорні, щоб виплатив йому 3.000 долярів відшкодування за шкоди, спричинені війною.

— За що можна бути здеґрадованим. „Моравске Новіне" повідомляють, що славний чеський поет І. С. Махар дістав на вулиці в лице від одного панка, який таким чином „відплатився" Махарові за те, що він був тому панкові небажаним „третім" в його родинній спілці. Афера спричинила ще й інший наслідок: Махара, що був від кількох літ генеральним інспектором чсл. армії, негайно здеґрадовано.

— „Дбайте про архітектурне мистецтво". В статті під цим наголовком, поміщеній в „Ділі" з 9. лютого ц. р. ч. 29, представив я ріжних будівельних підприємців і між ними згадав про „цивільних" інжинірів, спеціялістів від будови мостів, шляхів, реґуляції рік і т. п. Тут на думці мав я наших теслів, будівельних доворців, що будують мости, або акортантів до земельних робіт при залізницях і при реґуляції рік, котрі присвоюють собі титул інжиніра і беруться до робіт, на яких не розуміються. Отже про них я іронічно висказався як про „цивільних" інжинірів. Подаю це пояснення тому, бо дехто зрозумів те місце так, що я мав на думці цивільних інжинірів, які як відомо, становлять найвищий степень інжинірів вільного звання. — Інж. *Лев Левинський.*

„Вертеп Наших Днів"

ГАЛАКТІОНА ЧІПКИ І ЛЕЛЕ

загостить до Стрия 17. лютого ц. р.

Дописи.

Львів. (*Плебісцит за скасуванням шинків у Підбірцях*). Величезні моральні й матеріяльні шкоди, які спричинює алькоголь між нашим народом, приневолюють наших громадян по селах до акції за скасуванням огнищ деморалізації і розтратности, це є за скасуванням шинків-коршем. За почином старшини кружка УПТ. у підльвівській громаді Підбірці відбулися в неділю дня 7. лютого ц. р. в тамошній читальні „Просвіти" численні сходини членів читальні „Просвіти" і Кружка УПТ. з метою порадитися над акцією у справі скасування обох коршем у цій громаді. Місцевий парох о. Петро Пилипець виголосив в церкві відповідну горячу проповідь, завзиваючи нарід до тверезости. Опісля в читальні п. Іван Герасимович зі Львова мав реферат на тему поборювання алькоголю і нікотини та пояснював закон з дня 23. квітня 1920 в справі плебісциту за цілковитим скасуванням коршем. Після реферату виявилася жива дискусія в якій брали участь п. Іван Дропа, п. Михайло Дрова, п. Іван Паробчак, п. Михайло Гамалія і инші. Опісля одноголосно ухвалено розпочати акцію в справі скасування обох коршем в Підбірцях і підписано письмове жадання в цьому напрямі, яке звучить: До Хвального Громадського Уряду в Підбірцях. На підставі арт. 4 закону з дня 23 квітня 1920 р. (Дневник Законів Річипосполитої Польської ч. 37 з дня 6 травня 1920 р. поз. 210) низше підписані просять щоби Громадський уряд в громаді Підбірцях зарядив в законом передбаченому часі загальне голосування в справі цілковитої заборони алькогольних напитків і взагалі скасування всіх коршем (шинків) у громаді Підбірці, дня 7. лютого 1926. — Підписи.

Звертається увагу, що на таке жадання треба зібрати що-найменше 1/10 підписів усіх громадян і громадянок дотичної громади, а голосувати мають право всі мущини й жінки (також парубки й дівчата), що скінчили 21 літ життя. Як більшість заявиться за скасуванням коршем, то закон приписує, що корчми в дотичній громаді мається скасувати.

В Підбірцях зараз зібрано 43 підписи (бо решта учасників сходин мали по меньше, як по 21 літ). Одначе відем духа в громаді є великий і надіються ще цього тижня зібрати потрібне число підписів та впевняють, що при голосуванні що-найменше три четвертини громади заявиться за знесенням коршем.

Нехайже і инші громади підуть за цим гарним прикладом, а створять віко пімне діло, за яке їх благословитимуть прийдешні покоління.

✝ Посмертна згадка.

Семен Свєнціцький уроджений 12. лютого 1842 р. в Камянці струм., вислужений народний учитель, господар в с. Убинню помер 12. лютого 1926 р. В. И П. 1265

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Українського Наддніпрянського Театру під дир. О. Міткевич.

Жовква: Саля „Звізди".
17.II. „Барон Кіммель".
18.II. „Чорна Пантера".
19.II. „Ніч під Івана Купала".
Початок точно о год. 7·30
1210 6—?

Дрібні оголошення.

АСКУЛЬТАНТ судовий, одружиться з інтелігентною панною, що є власницею сільської посілости, або має відповідне майно. Річ трактується поважно і інформації Poste-restante Павло Плосконяк Східниця. 1212 2—3

ЛЕКЦІЇ французького і англійського по дуже приступних цінах уділяє Дишкевич, Корнецького IV. 6. 1251 2—2

20 МОРҐІВ пшеничної ріллі і 10 морґів сіножати до продажі в українськім повіті, близько залізниці. Зголошення приймає Степан Конюшик в Переворську. 1253 2—2

ОСОБА поважна, чесна і ощадна, яка розуміється на кухни, знайде приміщення у священичім домі. Зголошення до Адміністрації „Діла" для священика. Неприняті зголошення останугь без відповіди. 1262 1—2

ПОШУКУЮ сина Бронислава Кульмана, який покинув дім родичів в місті Бродах в 1918. році. Прошу о передрук поданого оголошення в російських і українських газетах. Батько Фрідріх Кульман, Рипнє пч. Перегінсько. 1264 1—3

НАВЯЖУ переписку в ціли матримоніяльній з поважним інтелігентним мущиною на становищи. Зголошення до Адміністрації „Діла" для Тамари. 1259 1—1

2 МЕДИКІВ вищих семестрів, пошукує лекції, або відповідного заняття з 1. березня (марта). Можуть товаришити хорим особам. Зголошення: Stefanowytsch, Königsberg Pr. Lutherstrasse 7. 1258 1—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Подяка.

Неумолима смерть забрала мені найдорожшого мужа і дітям батька бл. п. Миколу. Тяжким горем прибиті не могли ми негайно по похороні подякувати всім, що несли нам в тій тяжкій хвилі поміч і слова потіхи, тому нині отсею дорогою складаємо сердечно подяку в першій мірі Вп. панам д-ру М. Панькевичеві і д-ру А. Бачинському, котрі після тяжкої недуги своєю умілістю так довгий час піддержували при життю і усмиряли терпіння. Міщанському Братству, котре ще за життя пок. Миколи через своїх делегатів кріпило нас на дусі, а в часі похорону через свого делегата Вп. п. Теодора Голіяна дало доказ промовою над могилою що разом з родиною страждає по смерти свого довголітнього члена. Священству за безінтересовну участь в відпроваджуванню тлінних останків на вічний супочинок, а ім.: Всеч. о. прал. Пелехові, о. Е. Бачинському, о. Василеві і також о. парохом Дуткевичеви, о. Галантові і о. Новосадові, Т-ву „Зоря" за звеличання похорону через висилання своїх членів під проводом Зт. Штаєра з прапором. Також пекарська кооперації, що взяла участь з срібльним вінцем, всім членам „М. Б.", Братства на чужині. Всім взагалі складаю сердечне Спас-Бг.

Жена Марія Залеська з дітьми.

1257 1—1

Ресторація і кімнати до снідань ИОСИФА НОГІ, Львів, Чарнецького 18 тепер під управою **п. Карла Трацевича** по відновлення відновленню поручає знаменіті снідання, обіди і вечері на свіжім десеровім маслі, навіть до межахов. Обіди з трех накрить зол. 1·20 (до 5-ої попол.) для сталих абонентів знижені ціни. Льокаль відкритий до 12-ої в ночі. 1243 2—3

Загальні Збори філії „Просвіти"

в Станиславові

1261 1—1

дня 21. лютого 1926 р. в 2 год. поп. в салі „Бесіди" Голуховського 20.

Товариство українських слуг і зарібників „СИЛА"

відбуде в неділю дня 28. лютого 1926 р. о год. 2. поп., а з браку комплєту о год. 3. поп. у власній домівці при вул. Коженьовскій ч. 17.

Звичайні Загальні Збори

з таким дневним порядком:

1) Відкриття Зборів. 2) Відчитання протоколу з послідних заг. зборів. 3) Звіти секретаря, скарбника і шконтр. комісії. 4) Вибір голови і виділу. 5) Висота вкладок. 6) Внесення і запити. — Львів дня 12. лютого 1926. — За Виділ: *о. Каштанок Ант.* голова, *Сеница Іван* секретар. 1260 1—1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.

По широкому світі.

Про австро-німецькі переговори. З нагоди виїзду австр. канцлера Зайпля до Берліна приносить польська преса сенсаційні ревеляції, буцім-то з достовірних джерел, що обі держави підписали умову з метою довести до фактичної унії обох держав. Німеччина й Австрія знесуть мита, пашпорти, заведуть одноцільну залізничу систему, зліпишуть спеціяльний торговельний договір, Австрія зліквідує важніші посольства, а навіть фінансово та стратегічно піддасться під опіку Німеччини.

Франція та Анґлія працюють над узгідненням своїх державних інтересів у міжнародній політиці. Так твердить англійський „Таймс“.

Бріян займе місце в Лізі Націй як постійний делеґат Франції, після смерти сенатора Леона Буржуа.

У Німеччині купили мадярські фальшівники машину для друку банкнотів і там робили кліші. Такі є вислід дотеперішнього слідства; французькі поліційні агенти їдуть до Німеччини.

На еспанського диктатора Прімо де Рівера кинули шість бомб підчас його побуту в Барцельоні. Замах був невдатний.

Реформа київських ярмарків.

Славний ще перед війною київський ярмарок мав тоді виключно контрактовий характер. На ньому складали умови й заключували контракти про купно-продаж найріжнороднійших товарів. А брали в ньому участь не тільки російські, але й европейські та американські купці і промисловці. Радвлада, відновлюючи передвоєнну традицію київських ярмарків, надала їм не контрактовий, але чисто товаровий характер. На ярмарки доставляли переважно всі загально-союзні фірми і трести свої товари. Закордонні товари доставляли, очевидно, не закордонні фірми та підприємства, а Внешторг. Були це переважно фабричні вироби й мануфактура, що мали на тих ярмарках все найбільший попит.

У цьому році радвлада прийшла до переконання, що київські ярмарки слід переміпити з товарових на зразкові. Замісць спроваджувати на них цілі маси товарів і на місці їх продавати, будуть поодинокі підприємства виставляти лише зразки своїх товарів. На основі зразків будуть заключувати контракти купна-продажі. В цьому році ярмарки матимуть ще мішаний характер, але на слідуючий рік вони матимуть виключно характер вистави товарових зразків. У цьому напрямі пішла радвлада слідами західньо-европейських анальогічних ярмарків, що мають зразково-контрактовий, а не торговельно-товаровий характер.

На ці ярмарки слід би звернути належну увагу й нашій кооперації. Може участь у них довелаб до якогось постійного контакту з тамошньою українською кооперацією! А це є не тільки бажане, але й корисне!

Зїзд Української Соц.-Рад. партії.

Обєднання радикалів з соц.-революціонерами. — Поліційні перепони.

Віддавна підготовлюване обєднання галицьких радикалів з волинськими соц.-революціонерами здійснено в неділю, 14. ц. м. на річному зїзді радикальної партії. Зїзд відбувся з великими перепонами з боку поліції. Вже на залізничих двірцях (як от в Коломиї і Станиславові) поліція завертала делеґатів-селян під покришкою відсутности у них леґітимацій („особистих доказів“), а опісля у Львові весь час непокоїла зїзд, розвязуючи його аж трикратно. Не вважаючи на поліційні перепони, на зїзді явилося 111 делеґатів з 22 повітів галицьких і 3 волинських, що разом репрезентували 3.540 зорганізованих членів.

Зїзд зібрався в салі Лисенка. Відкрив його д-р Лев Бачинський, вітаючи делеґатів з цілої української території під Польщею. Після того вибрано президію в складі д-ра Ів. Макуха, В. Лисого, сел. Дувірака та секретарів: Сиротюка і Боднарука. З черги наступило складання привітів, а саме від волинських соц. рев. вітав зїзд С. Жук, від Закорд. Комітету рад. партії К. Пушкар, а від „Сел. Союзу“ пос. Маківка. Звіт з діяльности Секретеріяту рад. партії складав секретар О. Навроцький, після чого уділено абсолюторію уступаючій управі.

Тим заключено формально справи, звязані з радикальною партією. До голосу прийшов С. Жук, який в імени волинських соц. рев. відчитав декларацію про злиття з рад. партією. Таку саму декларацію відчитав іменем радик. партії Курах, після чого наступило проголошення спільної декларації і спільної плятформи. Обєднану партію названо: Українською Соціялістично-радикальною Партією. Обєднання усимволізовано доповненням президії в особах А. Нивинського і Семанюка.

Після того приступлено до вислухання рефератів, а саме: д-ра Л. Бачинського про політичне положення українського народу і завдання УСРП., Кураха про ідеольогію і основи програми У. С. Р. П. і М. Матчака про земельну реформу. Висновки цих рефератів стали тезами обєднаної партії. З черги приступлено до вибору Гол. Управи. Головою УСРП. вибрано д-ра Л. Бачинського, І-шим заст. голови Сем. Жука, ІІ-гим заст. голови д-ра Ів. Макуха, а гол. секретарем Осипа Навроцького. Після того про пекучу справу самоврядування реферував д-р Іван Макух. Скоро тільки розвинулася дискусія над цим рефератом, на салі явилася поліція. Перевіривши запрошення (видані на основі § 2 про збори) і найшовши все в порядку, поліція всетаки розвязала зїзд. Частина делеґатів зібралася в „Акад. Домі“ при вул. Супінського, де при чаю продовжувано дискусію. Але й там явилася поліція і розвязала „віче“. Вкінці нововибрана Гол. Управа зібралася на перше засідання в льокалі „Гром. Голосу“ (Ринок 10), але й там явилася в 8-ій год. веч. поліція, щоби розвязати „протидержавне віче“. Одначе члени Гол. Управи спротивилися самовільному розпорядженню поліції і заявили, що не опустять свого власного льокалю. Тоді представник поліції лишився на засіданні Гол. Управи. В його приявї ухвалено між иншим протест проти „ліберального“ режиму в Польщі, який постановлено вислати до всіх соціялістичних партій Европи.

Всесоюзна буджетова політика і У.С.Р.Р.

Наркомфін України Кузнецов за поширенням буджетових прав України.

Народній комісар фінансів України С. Кузнецов опублікував у харківських „Вістях“ обємисту статтю, в якій доказує, що дотеперішню практику буджетової політики СРСР треба ґрунтовно змінити. У своїх міркуваннях опирається він на статтю Райнгольда, опубліковану в „Фінансовій газеті“. Райнгольд доказує, що без надання Раднаркомам Союзних Республик права на самостійну республиканську скарбницю, не можна надіятися на активну їх участь у виконанню державного буджету. Крім того вони (республики) не можуть мати ніякого зацікавлення в одержанню усіх намічених у загальносоюзному буджеті прибутків, бо всі їхні видатки покривалися все коштом загально-союзної готівки. Невиконання союзною республикою тої чи иншої прибуткової статті буджету відбивалося все на загальному буджеті СРСР. Щоби це оминути, Кузнецов домагається: 1) щоби союзні республики одержали прибуткові джерела; 2) щоби в буджетах союзних республик обєднати всі видатки, що витрачуються на території кожної республики та находяться в її адмініструванні. Це видатки: на культурно-адміністративні цілі і на фінансування окремих ділянок народнього господарства; 3) щоби при урядах союзних республик утворити власні, окремі від всесоюзної, скарбниці.

Виставивши такі домагання, Кузнецов вимагає і зміни відповідних постанов союзної конституції та деяких декретів про компетенцію народніх комісаріятів фінансів у поодиноких союзних республиках. Очевидячки, що намічені зміни малиб на меті поширення прав комісаріятів фінансів. Автор домагається поширення тих прав перш за все в ділянці податкової політики.

Цю справу порушив Кузнецов у звязку зі зближаючоюся справою ухвали буджету на 1925 рік. Дотепер була така практика, що буджет СРСР, на слідуючий рік ухвалювали з правила в листопаді попереднього року. В цьому році в листопаді 1925 р. буджету на 1926 рік не ухвалили не по причині технічних труднощів, але чисто фінансових. Минулорічний прибуток з податків, намічений буджетом, не стягнений на 30 відсотків. Поодинокі союзні республики, а в першу чергу Україна, вийшли в минулому році з поважними дефіцитами у виконанні поодиноких статей буджету. Тепер ломлять собі голови над покриттям тих дефіцитів у слідуючому році. Одним із засобів має бути саме рекомендована Кузнецовим буджетова реформа.

І хоч Кузнецов виступає зі своїми проєктами в імя загально союзних інтересів, то всеж у висунених ним домаганнях видно цілком зрозумілу тенденцію боротьби з надто вже великою та невигідною навіть для комуністів централізацією. Чи проєкт Кузнецова пройде, невідомо, та всеж він буде підтриманий напевно і всеукраїнською фінансовою нарадою, яку скликує тойже Наркомфін України Кузнецов на другу половину лютого. Еманципаційні змагання Кузнецова найдуть на ній самозрозуміло сильний відгук і тим самим дадуть йому належну підтримку перед Союзними Органами.

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Барліцький мін. сусп. робіт.

13. II. през. Войцеховський підписав іменування пос. Барліцького міністром суспільних робіт. Домагання пос. Барліцького, згл. ППС. прем. Скшинський прийняв. Барліцький матиме поширені компетенції, признають йому теж додаток до буджету 50 міл. зол. на суспільні роботи.

Нова екзекутива сіоністичної орґанізації.

В другому дні конференції сіоністичної організації Східної Галичини вибрано склад нової екзекутиви: през. д-р Райх, віцепрез. д-р Шиорак, д-р Левер, д-р Ґеер.

Демарш нім. уряду.

Німецький уряд 15. II. за посередництвом своїх послів у Льондоні й Парижі поробив демарш у справі поширення складу С. Народів. Колиб заходила найменша можливість уділення в Раді С. Н. місця якійнебудь державі крім Німеччини, мусів би відкликати своє вступлення до С. Н. Демарш нім. уряду в Льондоні прийняли дуже прихильно, в Парижі з резервою. Вигляди Польщі на стале місце в Раді значно змаліли.

Чеська ґенераліція проти визнання СРСР.

В останній хвилі чехословацька ґенераліція спротивилася визнанню СРСР. зі стратегічних причин. СРСР вважав усе чехословацьку републику місцем наступів на Европу для своїх військових сил.

Змова на життя Бенеша й Нінчіча.

В Римі арештували двох Мадярів, які втікли до Італії. Вони плянували атентат на Бенеша і югосл. мін. загр. справ Нінчіча. Підмінували залізн. шлях, яким оба міністри верталися з конференції малої антанти в Темешварі. Атентат не вдався. Румунські власти впали на слід атентатчиків. Італ. власти повідомили про арештування обох змовників мадярський, чехо-словацький й югославянський уряд.

Ґен. секретар С. Н. у Берліні.

15. II. прибув із Женеви до Берліна ген. секр. Союза Народів Ерік Дрімон. Задержався в англ. амбасаді. В нім. уряді загр. справ була нарада в справі побуту Дрімонда. Пополудни Дрімон відвідав мін. Штреземана. На 16-го його запрошено до канцлера. Побут Дрімонда є в звязи з вступленням Німеччини до С. Н.

Порозуміння в уряді Пашіча.

Радіч у скупштіні заявив, що часть преси інтригувала проти нього, щоби внеможливити йому участь в уряді і парляменті. Уважає уряд одностайним і підкреслив, що є повне порозуміння в уряді. Пашіч запитанний на засіданні ради мін. в справі кризи відповів, що такої нема.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Смерть кардинала Дальбора.

Дня 13. лютого помер познаньський кардинал кн. Дальбор у 66-ому році життя. Дальбор був наслідником кардинала Ліковського. Кардиналом іменований був 1919-го року.

На похорон кардинала виїздять до Познання прем. Скшинський, мін. справедливости Пєхоцький, мін. Ст. Грабський і марш. сойму Тромпчинський.

Америк. дол. 7·45 — 7·48 канад. дол. 7·24 — 7·26, чеські кор. 0·23·25 — 0·23·30, леї 0·3·25 — 0·3·50, франки фр. 0·29·00 — 0·29·55, фр. швайц. 1·39·50-1·63, англ. фунти 34·50 — 35·00.

Золото. 20 кор. 30·00 —31·00, 20 франк. 28·50—29·00; 20 марк. 35·00—36·00; 10 руб. 38·00—38·50.

Срібло. Австр. кор. 0·60·00—0·63·00, 5 зл. кор. 3·20—3·25, фльорени 1·60—1·63, рубл. 2·50 — 2·60, нобель дрібним сріблом 1·50 —1·60.

Наглє внесення Українського Соймового Клюбу в пятницю (12. п. м.) стало предметом соймової поліїгодн. Польський сойм, який в р. 1922 всіми польськими голосами ухвалив закон про тзв. воєвідську автономію і про заснування українського університету до двох літ, в р. 1926 (отже майже в чотири роки після своєї маніфестаційної ухвали) демонстраційно відкинув наглє внесення в університетській справі. Польський сойм 134 польськими голосами проти 110 мішаних (українських, білоруських, німецьких, жидівських і чеських польських) не признав наглости внесення. Його відіслано до освітньої комісії... на склад. Колиб навіть сойм признав був наглість, то воно й так булоб помандрувало до комісії. В суті річи нічого не змінилося. Сек чи так те внесення ждала терниста комісійна дорога, якщо тільки про форму.

Ф. Ф.

На старі теми.

„На спільній плятформі“.

Відгуком на статтю „Знімім політику“ анонімового польського публіциста є стаття: „На спільній плятформі“, стаття, що — по оцінці „Вєк-у Нов.“ — є „гідна уваги, голос, що походить „з поважних українських кол“.

Автор тієї статті („Senex“), користаючи з польської гостинности, не все називає правдивим іменем, деякі моменти затирає, а деякі тільки мимоходом заторкує. Та хоч її автор — як сам каже — не має аспірацій на політика, стаття писана гладко і в тій частині, яка є присвячена — з природи річи — невичерпуючому малюнкові страшної дійсности, наскрізь вірна.

Перш усього автор зазначує, що національний антагонізм не зродився з хвилею козацьких повстань і вибуху великої української революції під проводом гетьмана Б. Хмельницького, але що та революція була епільогом спонтанічного вибуху народу проти шляхотської злочинности. Найкращим доказом цього є факт, що до української революції приєдналося й нечисленне польське населення, осіле на Україні. Від козацьких повстань аж до останнього поділу старої Польщі йшла завзята й неперебірчива боротьба між польською шляхтою й українським народом. Польська політика не мала ані доброї волі, ані сили перетяти той гордійський вузол.

„Ті відносини перетрівали до останнього поділу, відколи ті землі дісталися під Росію й Австрію. Аж тут формується ріжниця поглядів. На українських землях під Росією антагонізм маліє, навіть зовсім затирається під напором чорносотенної політики царської Росії, яка — паралізуючи всякий національний рух, у відношенні до „інородців“, була того єдиною причиною. В Галичині, де національна стихія була сильніша і національний гніт малий, виробляється національно й політично українське громадянство. З тим фактом мусить рахуватися кожний поважний політик, якого думка не затроєна ідою ненависти і відмови права до життя від віків осілому тут народові“.

Важко сказати, щоби цей погляд відповідав дійсному й історичному ходові річей. Не під Росією й Австрією „формується ріжниця поглядів“.

Відомо, що проти анексії Галичини Казимиром Вел. галицько-український народ боровся вперто на протязі сорок літ;

На українських землях під Росією справді маліє й звільна затирається польсько-український антагонізм, одначе, не так „під напором чорносотенної політики царської Росії“, як радше тому, що польська і спольщена шляхта, відірвана від польського центра, не маючи опори в польській державности, була змушена здавати свої позиції і платити дань духові часу. Подібних промахів є більше в статті Senex-а, а до них належить теж парадокс, немов то після поділу Польщі в Галичині сильніша була національна стихія і т. и. Національно-культурне, а в парі з ним і національно-політичне відродження українського народу відбувалося на Наддніпрянщині; а тут (за австрійських часів) воно находило тільки умовини для своєї нормальнішої кристалізації.

„Свій епільог найшла колотнеча обох народів в памятній листопадовій ночі, де по одній і другій стороні часто боролися проти себе брати і сестри“.

Це вже занадто переборщений малюнок „памятної ночі“ в напрямі „поезії.“ Не було віколи ніякої листопадової ночі, в якій боролись би по противних сторонах брати і сестри. Коли автор має на думці ніч з 31. жовтня на 1. листопада 1918, то тієї ночі, правду кажучи, взагалі не було ніяких боїв, а була тільки обсада державних будинків і установ українським військом, яке усунуло австрійське військо й австрійсько-польську бюрократію. Тимбільше та ніч не була ніяким епільогом.

Виходячи з такого, наскрізь фальшивого заложення, автор, здебільшого вірно зясовуючи дальший хід подій, не все робить правильні висновки.

„Страшна, а одначе правдива трагедія — говорить п. Senex про ту „памятну ніч“ — і тут польська політична думка допустилася страшної тактичної помилки, бо замісць злагіднювати конфлікт в спосіб, вимагаючий згідного співжиття, деякі чинники під напором засліплення національного єгоїзму, вибуялого шовінізму і ненависти наново розпалили боротьбу. Скоро Українці програли справу і були здані на ласку побідників, то це не була пригода до політичних ... , а радше роля побідника мала гарне поле до ділання. Польсько-українська війна, признана в міжнародньому розъємі, скінчалася скоро, одначе збільшилася ненависть до ... , що майже виключають всякебудь співжиття. Якщо польські політики уважають українську справу взагалі, а ту у відношенні до Галичини зокрема, пруською чи австрійською інтригою, то грішать ... ігноранцією і ... присягу віддають державі. Фактом є, що серед українського населення навіть огірчення — не так в наслідок дориваючих політичних експериментів зле зрозумілої, а може навіть і нещирої політичної думки.

Український народ, що суцільною масою заселює Сх. Галичину (а також Волинь, Полісе, Холмщину й Підляше — Ред.), безперечно є політично дозрілий і національно освідомлений. А якщо на Ред. Україні свідомість зростатиме так далі і ... народ дійде до ... (не як ... — Ред.), то це може бути грізним ... для польської східної політики. Хто ... і недопоминання ... суть річ, той споповює злочин проти власної держави.

На жаль, вибухового матеріялу є надто багато, коли взяти на увагу кольонізацію, десятки тисяч арештованих, сотні політичних процесів, десятки смертних засудів, національний гніт і самоволю повітових можновладців (чи тільки повітових? — Ред.), то годиться признати, що польська політика попадає під тим оглядом в пересаду, яка є признакою тісноти розуміння. Коли до того додати позбавлення української мови в урядах прав, прав займаних, набутих за Австрії, самоволю, що панує в урядах, громадах через одиниці (?!), часто злочинні, наругу з прав людських і божих, перезвання Українців назвою чорносот. Росії на „малорусинів“, справу українського університету, а головно безліч страшних надужить при тзв. шкільнім плебісциті, то годиться признати, що можливих кривд і надужить не може складстись на образ співпраці. Уважаємо, що політична лінія, намічена мін. освіти Грабським, не веде до ніякої мети, але — навпаки — справу запутує і затемнює. Не буде пересадою твердження, що його особа постійно буде кулею у ноги всяких спроб помирення, бо кожний крок мін. Грабського Українці уважатимуть перфідією і нещирістю. Премієр мін. освіти є відомий зі своїх крайно шовіністичних поглядів, що виросли в галицькій городі, щоби хтонебудь з Українців міг йому довіряти і засісти з ним до спільного стола. Визискування розладу українських партій, висування д-ра Давидовича, о. Іванова і т. д. в українських очах таке „польською інтригою“, дотованою з державних фондів, яка одначе не дає ніяких висідів. Угодової партії (роз. української — Ред.) нема, отже не може проявити угодових настроїв серед Українців. Обманювати себе розбиттям українського фронту, сумніватися в його силі і творчій праці, не рахуватися зі стихійним зростом політичної і національної емансипації — стало альфою й омегою польської політики. Польський уряд волів заключити угоду з анонімовою державою синів Ізраеля, як низкою політичних посунень підготовить міст до згоди з Українцями. Доривочність в польській політиці, присипляювання власного громадянства, половинні полізсобы диктовані конечністю хвилі, нещирість і фабрикація на експорт для заграничних охлапів без напрямної політичної лінії, що лучить кілька лапцюхів, не може дати позитивних наслідків, не дасть і їх не слід сподіватися. В політичних аспіраціях Українців до створення власної хати прецінь не можна добачувати зради і після світової війни, в добі вибуялих національних змагань важко було би їм протиставитися, наскільки вони прибирають форму еволюції, що не шкодить в істнуванню держави. На неорієнтуючімся варшавськім ґрунті нитки тієї справи держать Поляки з Галичини, на жаль — зза стягу „Слов-а Польск-ого“, яке їдою ненависти затроює серця своїх читачів і на вид українського напису чи таблиці попадає в пароксизм шалу. Як єдиний вихід, що зрештою лежить в інтересі держави і польської політики, уважаю територіяльну автономію, що становить одинокі плятформу порозуміння і спірного співжиття, яка може зовсім заспокоїти домагання населення“.

Вкінці автор апелює, щоби перед політиками промовили в тій справі інтересовані представники громадянства — як вільні з вільними і рівні з рівними, як громадяне рівної категорії з рівними правами і обовязками. Першенство в тій справі віддав автор польському громадянству.

Сумніваємося, чи польське громадянство покористується тим правом першенства. Навпаки думаємо, що на цьому урветься розпочата дискусія.

Щож торкається висновків Senex-а, то думаємо, що він щонайменше поспішився з висновками, які як спільну плятформу видвигають територіяльну автономію.

Ж. Ч.